

jaa at det for den Sags Skyld ogsaa kunde ske her. Det er ikke i og for sig umuligt, men det er ikke Hensigten med dette Forslag at ville foretage paa nogenformelst Naade nogen enten Udvidelse eller Indskrænkning af, hvad der gjælder i Følge Grundlovens Bestemmelser om Kongens eller Administrationens Ret til paa dette Omraade at handle uden Lovgivningsmagtens Samtykke; tvertimod, Meningen er at lade Alt blive staaende, som det er. Hvis der er nogen saadan Ret — jeg siger: hvis der er nogen, thi det er heller ikke Meningen hermed, at man vil anerkjende, at der er en saadan Ret, vi lade det staa fuldstændig hen — men hvis der er en saadan Ret, er det ikke Hensigten gennem dette Forslag at foretage nogen Forandring deri; men er der ingen saadan Ret, saa er der ikke sket Noget, og paastaas der fra den ene Side, at der er en saadan Ret, medens det negtes fra den anden Side, saa er Spørgsmaalet vedblivende aabent, og der har ikke herigennem fundet nogen Afgjørelse deraf Sted; men hvad der paastaas fra den ene og fra den anden Side, staar i saa Henseende vedblivende som det al Tid har staaet. Det har ikke blot været Forsigtighedshensyn, som have gjort, at man har tilføjet denne Del af Forslaget, nemlig for at sikke sig mod en Afgjørelse eller Anerkjendelse fra vor Side, men ogsaa for ikke at lægge den hele Ordning Vanskeligheder i Veien. Dersom man havde undladt at optage den sidste Sætning i Forslaget, vilde dette efter vor Mening kunne have været tydet, som om man derigennem vilde træffe en Afgjørelse af den Venighed, som fra Tid til anden er opkommen om det Spørgsmaal, hvor vidt Administrationens Ret gik, som om man gennem denne Bestemmelse vilde foretage en Indskrænkning i Administrationens Ret, og dette vilde have bragt et nyt Spørgsmaal frem, nemlig hvorvidt Kongens Ret paa dette Omraade skulde udvides eller indskrænkes, Noget, som ikke vilde have været til nogenformelst Gavn, men tvertimod vilde have vanskeliggjort en Løsning af det, der for Dieblirket ligesom i Fjor udelukkende er Gjenstand for Forslaget. — Jeg gaar derefter over til § 21. Ved Endringsforslagene Nr. 55 og 56 har jeg Intet at bemærke. Sidstnævnte Endringsforslag er Udvalget imod at tiltræde af de Grunde, som findes udtalte i Betænkningen. — Med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 57 skal jeg bemærke, at Udvalget i Mar har foreslaaet at komme Duffet om Fordringen fra Sønder-Ømme noget imøde; i Fjor blev, som man vil erindre, Forslaget derom negtet. Man har imidlertid ikke troet at burde gaa saa vidt som forlangt, men antager, at 10,000 Kr. kan være tilstrækkeligt til Opførelsen af en Præstegaard. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men kun gjøre den Bemærkning, at dette Forslag fra Regeringens Side har nogen Lighed med mange andre Forslag, som vi ere vante til at se, ikke særlig fra dette

Ministerium, men baade fra andre Ministerier og fra Private. Naar der kommer Duffet frem paa Finantsloven, gjentager det sig nemlig ofte, at man ikke kommer med det Hele strax, men kun forlanger en Del af Beløbet, og jaa komme Konsekventerne og igjen disses Konsekventer i de følgende Mar, og det vover tilsidst op til lange Følgeslutninger, der ende i store Summer, som man fra Fjorst af ikke havde noget Begreb om. Saaledes var der her først Tale om to Kapeller og en Præst, men saa kom man med Forslag om en Præstegaard, og nu i Mar synes man at ville nøies med denne, men det er rimeligt, at vi til næste Mar høre Mere fra denne Kant derovre paa Heden. Jeg vil derfor opfordre de Herrer, der maatte have noget Saadant i Baghaanden med Hensyn til Sønder-Ømme, at komme med det strax, for at vi kunne se, hvad vi efterhaanden komme op til. — Forslagene Nr. 59, 60, 61 og 62 tror jeg ikke give Anledning til Bemærkninger. — Forslaget Nr. 63 behøver heller ikke nogen lang Forklaring. Det er et Forslag om at vende tilbage til den gamle Tilstand med Hensyn til Theatreforholdene, som eksisterede før Finantsloven af 1856—57. Det er en naturlig Følge af hele den Naade, hvorpaa Theatrets Stilling har været og mere og mere har udviklet sig i de senere Mar. Forslaget er heller ikke nyt. I Fjor blev det, som de Herrer ville erindre, som Følge af Forhandlingerne i Finantsudvalget, foreslaaet fra Folkethingets Side, for at man kunde være ganske sikke paa, at man havde Magten over det Spørgsmaal, at lukke Theatret; men dette Forslag blev fraslaaet fra Flertallets Side i Fællesudvalget og ogsaa fraslaaet her i Thinget ved Afstemningen den 31te Marts. Folkethinget stemte den Gang for at optage Theatretbudgettet paa Finantsloven, hvorefter altsaa Theatrets Udgiftsside kunde gjøres til Gjenstand for Behandling og blive fuldstændig afhængigt af Folkethingets Kontrol og Bevilling, hvorimod selvsølgelig Indtagssiden er Noget, som man ikke i Forveien bestemt kan have nogen Mening om. Det kan kun være kalkulatorisk, hvad man derom bestemmer, og hvis Beregningen ikke slaar til, vil det naturligvis have til Følge, at der kommer et noget større eller mindre Understud til Dækning paa næste Mars Finantslov. — Ved Forslagene Nr. 64—71 har jeg ikke nogen Bemærkning at gjøre. — Forslaget under Nr. 72 staar i Forbindelse med Forslaget under Nr. 89. Der er fra Ministeriets Side fordreret en Bevilling af 3,000 Kr. til Kvinders Uddannelse i kunstnerisk Retning, hvorved der vel nærmest er tænkt paa at give dem Rejsestipendier. Dette har Udvalget havt Betænkning ved at gaa ind paa, fordi det vist er meget tvivlsomt, om man skaber noget Godt ved at give den Slags Understøttelse til Kvinder, om hvem man ikke i Forveien med Sikkerhed veed, at de have den grundige, saglige Dannelse, som er Betingelsen for at kunne nyde